

губѣтъ време и тогасъ. Когато играчкытъ играѣтъ предъ тѣхъ нѣкое персидско хоро и вджхвать сладострастіе, ето че и единъ отпушенникъ нмъ чете съ гжгниво произношеніе съчиненіето на Цицерона за *длъжноститѣ*. Не помнѣтъ правилото «сѣко нѣщо си има времето;» ученіето и веселеніето сж работы противуположны, и трѣба да са отдѣлятъ. Римлянѣтъ като търсѣтъ съ гордость цивилизиранъето, за туй не осѣщатъ пріятность-та на веселбытъ, нито можтъ да са насладѣтъ отъ плодовѣтъ на ученіето, тѣй щото нематъ присърцы нито за едното нито за другото. Твоитѣ съгражданы, Клодіе, не познаватъ нито щедрость-та на Периклея, нито истинскытъ прелести на нашытъ Аспаси. Онзи день посѣтихъ Плиніа на вилата му; той пишаше сѣднѣлъ, а слугата му свиряше напредъ му съ свирка, а пакъ племенникътъ му (поврага туй философско маймунствовање!) четеше Фукидидовото описаніе за чумата въ Аѣины, катокляташе ритмически малката си глава и декламраше сичко що имаше най-долне въ страшното туй описаніе. Не намѣрваше безумныйтъ никоя разлика помежду любовната музыка и образытъ на описаніето на чумата.

— Любовь-та, наистина, има малко разлика отъ чумата.

— Че туй и азъ го казахъ като искахъ да оправдаѣмъ безуміето му, но младыйтъ момъкъ не чу подгатваніето ми и като обърнж схоластическія си погледъ, отговори че музыката докарвала само вещественно удоволствіе на слуха, а онъзи книга (не забравяй че бѣш^о описаніето на чумата!) докарвала утѣха на сърцето. «Племянникътъ ми, рече глупыйтъ уйка съ сыпкавъ гласъ, е истинскій Аѣининиъ защото търси полезното въ пріятното. Тако ми Аѣнна! засмѣхъ са отъ все сърце. Въ туй време доде единъ робъ съ извѣстіе до младия този софистъ, че умрѣлъ отъ треска единъ отъ любимытъ отпущенници.» О, неумолимый Хароне! извика: донесете ми Хорациа. Колко въ такъвъ случай утѣшава болката ни чудната ти поезія! Таквызи чловѣцы, Клодіе, да ли осѣщатъ любовь? Почти нито материалната. Наистина рѣдко може чловѣкъ да намѣри Римляниъ съ сърце; той е робъ на всычкытъ дарованіа, но робъ безъ пѣть и безъ кости.

Клодій ако и да не аресваше да слушж таквызи сарказмы противъ съгражданытъ си, престори са че е съгласенъ съ пріятеля не само защото бѣше естествениъ тунеѣдецъ, но еще защото отпадналытъ като него отъ благородното съсловіе Римляны стараяхъ са да презиратъ сѣка причина на тщеславіето имъ. Тѣ подражавахъ на Гърцытъ отъ мода, и са подигравахъ съ тѣхната неспособность.

Като са разговаряхъ по този начинъ стигнххж на единъ кръсто

